

прибуток нефінансових корпорацій до оподаткування; $\frac{Debt}{EBT}$ – коефіцієнт кредитного навантаження на нефінансові корпорації.

2) спекулятивне економічне середовище має місце якщо:

$$\begin{cases} -2\% < g - r \leq 10\% \\ 200\% \leq \frac{Debt}{EBT} \leq 500\% \end{cases}$$

3) кількісні рамки Понці-стану описуються так:

$$\begin{cases} g - r > 10\% \\ \left[\begin{aligned} \frac{Debt}{EBT} &> 500\% \\ \frac{Debt}{EBT} &< 0\% \end{aligned} \right. \end{cases}$$

Зауважимо, якщо показники по-різному характеризують режими фінансування інвестицій нефінансовими корпораціями, то, з метою дотримання принципу завчасної обачності, обирається той, що формує складніші умови для забезпечення фінансової стабільності кредитних установ.

Література:

1. Aldasoro, I., Borio, C., Drehmann, M. 2018. "Early warning indicators of banking crises: expanding the family". BIS Quarterly Review.
2. Bank for International Settlement. 2010. "Assessing the macroeconomic impact of transition to stronger capital and liquidity requirement". Final Report, BASEL.
3. Kim, H.J., Shin H.S., Yun, J. 2012. "Monetary aggregates and the central bank's financial stability mandate", Princeton University Paper for the Federal Reserve Conference on Central Banking: Before, During, and After the Crisis, 23-24 March
4. Liu, W., Hsu, C. 2006. "Role of financial development in economic growth: experiences of Taiwan, Korea, and Japan", *Journal of Asian Economics*, 17:667-690.
5. Minsky, H. P. 1992. "The Financial Instability Hypothesis". The Jerome Levy Economics Institute of Bard College. Working Paper No 74. 10 p.
6. Petrova, T., Gribincea, C. 2017. "Monetary indicators of the financial stability of the republic of Moldova". *The Journal Contemporary Economy*, 2 (4):117-124.
7. Committee on the Global Financial System. 2014. "Trade finance: developments and issues". CGFS Papers No 50.
8. United Nations Economic Commission for Europe. 2011. "The Impact of Globalization on National Accounts". Joint work by UNECE, Eurostat, and the Organisation for Economic Co-operation and Development, under the chairmanship of Statistics Netherlands

Чеберяк А.М., Сівка Д.М.

072 «Фінанси, банківська справа та страхування», 3 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри страхування Димніч О.В.

АНАЛІЗ ЗАКОНОПРОЕКТІВ ПРО ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВЕ СОЦІАЛЬНЕ МЕДИЧНЕ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

У системі заходів щодо поліпшення соціальної захищеності громадян важливе місце посідає забезпечення їм можливості одержати необхідну, своєчасну та якісну медичну допомогу.

Сучасні системи охорони здоров'я та існуючий рівень фінансування галузі не дозволяють повною мірою забезпечити право громадян на безоплатну медичну допомогу на рівні, передбаченому міжнародними стандартами та законодавством України. Протягом останніх двох років державні витрати на охорону здоров'я коливаються в межах 2,6 – 2,8% від ВВП. При цьому, за рекомендаціями ВООЗ, витрати на систему охорони здоров'я повинні становити приблизно 6% від ВВП. Таке

фінансування дозволить не знижувати рівень та не зменшувати обсяг медичної допомоги, хоча і не забезпечить її розвиток.

Таким чином, незадовільність реального стану медичного забезпечення громадян України є суттєвою медичною і соціальною проблемою, для розв'язання якої необхідні державна підтримка. А саме, координація зусиль усіх центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування.

На сьогодні галузь медичного страхування в Україні широко реформується і зазнає суттєвих змін. У Верховній Раді влітку 2016 р. було зареєстровано проект Закону про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні, а також 2 альтернативні до нього:

- Проект Закону про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні (№4981)
- Проект Закону про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування (№4981-1)
- Проект Закону про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування в Україні (№ 4981-2)

Фактично зареєстровані законопроекти пропонують схожі за своєю суттю системи загальнообов'язкового медичного страхування, яким воно в ідеалі має бути для українців. Вони ґрунтуються на створенні відповідного Фонду медичного страхування, який охопить всі верстви населення, а не лише працюючих чи пенсіонерів.

Відмінність між законопроектами полягає у статусі та суб'єкті, що буде страховиком, порядку формування та розміру страхового платежу, джерел формування коштів загальнообов'язкового державного медичного страхування.

Так, законопроектом №4981 передбачається, що страховиками можуть бути зареєстровані у встановленому порядку фінансові установи, створені у формі акціонерних товариств, які отримали ліцензію на здійснення загальнообов'язкового соціального медичного страхування, є членами саморегулятивної організації страховиків, що здійснюють загальнообов'язкове соціальне медичне страхування, виконали встановлені вимоги та акредитовані в визначеному цим Законом порядку Уповноваженим органом. [1]

Саме з цими організаціями особи укладатимуть договори загальнообов'язкового соціального медичного страхування. Розмір страхового платежу встановлюється Верховною Радою України за поданням Кабінету Міністрів України щороку в законі про Державний бюджет України та буде залежати від статусу застрахованих осіб. [2]

До коштів системи загальнообов'язкового соціального медичного страхування належать:

- 1) кошти страхових резервів;
- 2) кошти Фонду гарантування загальнообов'язкового соціального медичного страхування;
- 3) кошти страхових виплат, перераховані закладам охорони здоров'я. [3]

Також передбачається створення Фонду гарантування загальнообов'язкового соціального медичного страхування з метою захисту прав і законних інтересів застрахованих осіб та закладів охорони здоров'я.

Джерелами формування коштів Фонду є:

- 1) надходження від страхових платежів - у розмірі одного відсотка від кожного страхового платежу, що надійшов на рахунок страховика;
- 2) кошти страхових резервів страховиків, які втратили ліцензію на здійснення загальнообов'язкового соціального медичного страхування – після повного погашення зобов'язань такого страховика;
- 3) доходи від розміщення коштів Фонду. [4]

Відповідно до положень Законопроекту №4981-1, страховиком є Фонд медичного страхування України – некомерційна самоврядна організація, що діє на підставі статуту, який затверджується її правлінням (розташована в м. Києві). [5]

Джерелами формування коштів загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування є:

- 1) страхові внески;
- 2) кошти державного та місцевих бюджетів;
- 3) кошти, що надійшли від сплати штрафів;
- 4) благодійні та добровільні внески підприємств, установ, організацій та фізичних осіб;
- 5) прибуток, одержаний від розміщення тимчасово вільних коштів Фонду медичного страхування України. [6]

У альтернативному Законопроекті №4981-2 страховиком в системі загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування є Фонд загальнообов'язкового соціального медичного страхування з відділеннями у областях та місті Києві, та який буде неприбутковою організацією. [7]

Дещо розширеним, у порівнянні з попереднім проектом, є перелік джерел формування коштів системи загальнообов'язкового соціального медичного страхування:

- 1) асигнування передбачені у державному бюджеті України для фінансування медичного обслуговування населення на відповідний рік;
- 2) страхові внески страхувальників;
- 3) кошти страхових резервів;
- 4) кошти Фонду загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування;
- 5) кошти страхових виплат, перераховані закладам охорони здоров'я. [8]

Прийняття законопроекту було спричинено необхідністю подальшого підвищення соціального захисту населення України, шляхом запровадження загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування. Його введення як додаткового джерела фінансування охорони здоров'я дозволяє збільшити рівень та якість медичної допомоги населення.

За результатами розгляду члени Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення ухвалили рішення рекомендувати Верховній Раді України прийняти за основу законопроект за №4981. З січня 2017 року проект перебуває на стадії розгляду.

З одного боку, це можна вважати прогресивним кроком до забезпечення конституційного права всіх громадян на якісні медичні послуги. З іншого боку, ідея утворити ще один фонд (на сьогодні вже діють Фонд соціального страхування України, Фонд загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Пенсійний фонд України), що координуватиме ряд функцій системи та захищатиме права та інтереси застрахованих осіб, об'єктивно призведе до значного збільшення витрат на організаційні заходи та дублювання ряду функцій із страхування здоров'я, які покладені нині на Фонд соціального страхування.

До того ж, існує загроза перетворення додаткової бюрократичної ланки на суб'єкт корупційних відносин. Адже планується залучити приватні страхові компанії до системи загальнообов'язкового державного страхування. Тобто приватні страховики будуть розподіляти бюджетні кошти. Крім цього, у проекті залишаються відкритими питання обсягу медичного забезпечення громадян та що ж робити з діючою інфраструктурою соціального страхування.

Література:

1. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981// Розділ 2.- Ст. 8.- П.1;

2. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981// Розділ 5.- Ст. 30;
3. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981// Розділ 5.- Ст. 29.- П.1;
4. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981// Розділ 5.- Ст. 34;
5. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981-1// Розділ 1.- Ст. 1.- П.1;
6. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981-1// Розділ 3.- Ст. 26;
7. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981-2// Розділ 2.- Ст. 8;
8. Про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні: Законопроект України від 14.07.2016 р. №4981-2// Розділ 5.- Ст. 25.- П.1.

Чорна М.В.

*«Менеджмент організацій», 4 курс
Азовський морський інститут
НУ «Одеська морська академія»*

Науковий керівник – к.е.н., доц. кафедри «МПнаМТ» Гуренко А.В.

ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛІНГ ЯК ІНСТРУМЕНТ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Контролінг як інструмент менеджменту націлений на забезпечення підвищення рівня управління в цілому через оптимізацію синхронності окремих структурних підрозділів. Фінансовий контролінг – це підсистема управління фінансовими ресурсами, що включає облік, аналіз, контроль, планування, інформаційне забезпечення та координацію фінансової, інвестиційної та операційної діяльності суб'єкта господарювання [1].

В дійсний час в Україні лише 4% підприємств мають спеціалізований відділ контролінгу, 31% мають працівника, який виконує певні функції контролінгу, 65% підприємств не мають такого відділу чи відповідальної особи [2]. Розвиток фінансового контролінгу є актуальним та підлягає дослідженню, оскільки інструменти фінансового контролінгу дозволяють розв'язувати низку питань: стан дебіторської заборгованості; рівень платіжної дисципліни структурних підрозділів; стан та тенденції управління витратами; причини виникнення втрат; рівень оперативності та швидкості інформаційного обміну.

Головними перевагами застосування контролінгу є: спрощення пошуку інформації, доступність та прозорість необхідної інформації; підвищення якості аналітичної роботи; удосконалення якості фінансового аналізу. До недоліків системи контролінгу слід віднести: зростання витрат на організацію та створення та утримання нового відділу [2].

Одним із дієвих методів удосконалення контролінгу є система збалансованих показників, що забезпечує інтеграцію фінансових та не фінансових індикаторів та здійснює деталізований моніторинг діяльності підприємства. Разом із цим підвищується оперативність та ефективність управлінських рішень. Створюється можливість оцінки та аналізу фінансових та нефінансових показники діяльності. Такі показники як «Key Performance Indicators», розглядаються як цільові, здатні визначити ступінь досягнень прийнятої стратегії; «KPI» відображає ефективність бізнес-процесів і бізнесу в цілому.

Література:

1. Дзьоба В.Б. Теоретико-методологічна база побудови і використання системи контролінгу /В.Б. Дзьоба.//Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2013. – №767–с. 31-34
2. Шкарлет С.М. Особливості створення служби контролінгу у страхових компаніях// С.М. Шкарлет, М.В. Дубина, М.В. Тунік// Науковий вісник Полісся.-№.-2016.-С. 150-161.